

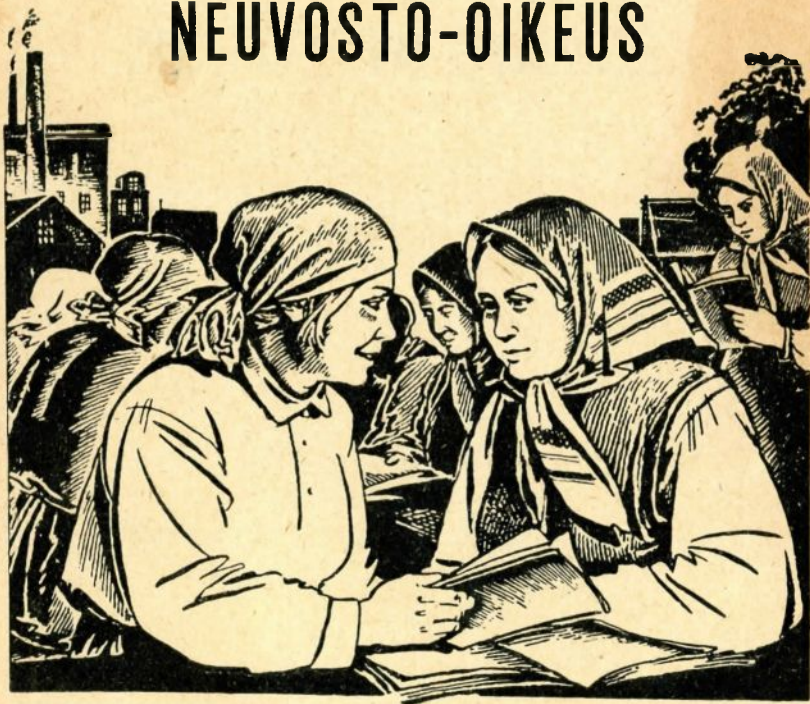
396 (47)
44

Kaikkien maiden proletaarit, liitykää yhteen!

A. KALYGINA

1932
Suomen Sosialistinen Neuvostoliitto
Helsingin kaupungin kirjasto
KIRJALLISUUS

TALONPOIKAISNAISEN OIKEUDET J A NEUVOSTO-OIKEUS

Kustannusosuuskunta «Kirja»
Leningrad 1927

39117

A. H. YOUNG

TALPOIKAINEN OIKUDET

JA

NEUVOSTO-OIKUDET

Kustannuspaikot: Helsinki, Suomalainen Kirjallisuuden Seura, 1924.

19
A. K A L Y G I N A

TALONPOIKAISNAISEN
O I K E U D E T
J A
NEUVOSTO-OIKEUS

S U O M E N T A N U T
M A I J A A R J A

(ПРАВА КРЕСТЬЯНКИ и СОВЕТСКИЙ СУД).

Kustannusosuuskunta «KIRJA»
Leningrad 1927

SISÄLLYSLUETTELO.

	Siv.
Talonpoikaisnainen ja oikeus	3
Miksi ja miten oikeus on järjestetty	4
Keistä valitaan tuomarit ja kansanoikeuksien jäsenet . .	5
Maakomiteat	7
Onko talonpoikaisnaisella oikeus maa-osuuteen, omaisuuteen ja voiko hän olla talon omistajana?	8
Minkälaisia oikeuksia neuvostovalta antoi talonpoikaisnaiselle perheessä ja avioliitossa?	9
Minkätähden neuvostovalta antaa avioerovapauden? . . .	11
Kuinka neuvostovalta puolustaa lasten etuja.	12
Onko kaikilla lapsilla Neuvosto-Venäjällä samallaiset oikeudet?	14
Neuvostovalta puolustaa kaikkia vähäväkisiä	15

Työväenliikkeen kirjasto

20004416 varasto
331-055.2 K KALYGINA
Kalygina, A.
Talonpoikaisnaisen oikeudet ja neuvosto-

Talonpoikaisnainen ja oikeus.

Talonpoikaisnainen ottaa yhä vielä vähän osaa oikeus-elinten työhön. Väestö ei tähän asti ole ollut tietoinen siitä, kuinka tärkeätä ja välttämätöntä on naisten vetäminen tähän työhön. Eivätkä itse talonpoikaisnaisetkaan käsitä, että he itse juuri kärsivätkin siksi, etteivät ole osanottajina oikeudessa.

VSFNT:n 11 läänissä on talonpoikia kansanoikeuden jäsenenä 23,637 henkeä. Näistä on talonpoikaisnaisia vain 220 henkeä eli sadas osa. Muutamissa lääneissä on talonpoikaisnaisia kansanoikeuden jäsenenä vielä vähemmän. Vastuunalaisissa oikeustoimissa on naisia perin vähän. 34 läänissä on vastuunalaisia oikeustyöntekijöitä 4,771, naisia niistä kaikkiaan vain 49 henkeä, eli sadas osa. Tuomareina on naisia vielä vähemmän, ja talonpoikaisnaisia tuskin ollenkaan. Mutta kuitenkin kansanoikeuksien jäsenenä ja oikeustyöntekijöinä toimivien talonpoikaisnaisten lukumäärä joka vuosi lisääntyy.

Se, että talonpoikaisnainen valitaan kansanoikeuden jäseneksi on vähän. Hänen täytyy valmistua tähän tehtävään voidakseen olla kansanoikeuden jäsenenä ei vain paperilla vaan oikeassa työssä. Hänen täytyy tutkia lakeja ja osata sovittaa ne käytäntöön. Siihen täytyy kansantuomarin opettaa kansanoikeuden jäsentä ja harjoittelijatar-delegaattia. Monet tuomarit eivät tätä tee, eivätkä selitä lakeja kansanoikeuden jäsenille. He katsovat, ettei se ole heidän tehtävänsä. Tämä on erehdys. Puolueemme pitää hyvin tärkeänä talonpoikaisnaiskansanoikeuden-jäsenten työtä.

Kommunistisen puolueen 13 edustajakokous kehoittaa maaseututyötä koskevassa päätöksessään neuvosto-oikeus-elimää huomaavaisemmin suhtautumaan talonpoikaisnaisten oikeuksiin ja etuihin. Tässä päätöslauselmassa kehoitetaan taistelemaan kaikella neuvostolakien ankaruudella leväperäistä suhtautumista vastaan talonpoikaisnaisten oikeuksiin äitinä, emäntänä ja neuvostokansalaisena.

Puolue ei ainoastaan hyväksy talonpoikaisnaisten oikeuksia ja etuja koskevia päätöksiä, mutta myöskin tarkastaa ja seuraa, että näitä päätöksiä toteutetaan käytännössä. Se osoittaa ne hallintoelimet, jotka ovat velvollisia antamaan oikeusapua talonpoikaisnaiselle (oikeus, milisi, prokuraattori). Puolueen hyväksymät toimenpiteet alkavat vähitellen muuttaa maaseutu-järjestyksiä. Talonpoikaisnainen kääntyy jo oikeuteen ja puolustajien puoleen, kun häntä luokataan. Nyt jo usein lukutaitoiset delegaatit esiintyvät puolustajina oikeudessa ja maakomiteoissa, esiintyvät myöskin syyttäjinä näyteoikeudenkäynneissä. Delegaatit auttavat järjestämään juriidisia neuvotteluja (konsultatio) ja totuttavat talonpoikaisnaiset kääntymään sinne saamaan neuvoja, tietoja ja apua. Lyhyesti, neuvostovalta antoi talonpoikaisnaisille kaikki oikeudet, mutta heidän itsensä asiana on osata pitää niistä kiinni ja puolustaa niitä.

Miksi ja miten oikeus on järjestetty.

Oikeus Neuvosto-Venäjällä on järjestetty turvaamaan Lokakuun vallankumouksen saavutuksia, puolustamaan ja suojelemaan ensikädessä työtätekevän väestön oikeuksia ja etuja. Tätä tarkoitusta varten on kihlakunnissa, piireissä ja kaupungeissa kansanoikeudet, lääneissä ja alueilla — läänin- ja alueoikeudet. Tasavallan korkeimpana oikeutena on ylioikeus. Varsinaisten oikeuksien rinnalla toimii väliaikaisesti sota-oikeus. Se käsittelee rikosasioita, jotka uhkaavat puna-armeijan lujuttua ja voimaa. Maa-asioita käsittelevät maaosastojen yhtey-

dessä olevat maakomiteat ja työasioita—lääninoikeuksien työasiain osastot.

Kansanoikeuden muodostavat yksi tuomari ja kaksi oikeuden jäsentä. Kansanoikeus käsittelee siviili- ja rikosasioita. Omaisuus-riitajutuista ovat talonpojille tärkeitä omaisuuden jako- ja eroittamisasiat, avioero ja lapseneläke-asiat. Oikeus suojelee kaikkien kansalaisten varsinkin työtätekevän väestön oikeuksia, naisten ja lasten oikeuksia, taistelee rikoksia, viinan kotikeittoa, valtiolle kuuluvista metsistä varastelemista, huliganismia, loukkaamisia jne. vastaan.

Kaikkia asioita ei voi käsitellä kansanoikeuksissa. Suuret rikosasiat ja muut tärkeät asiat, esimerkiksi riitajutut, jotka koskevat yli 1,000 ruplan nousevaa summaa, käsitellään lääninoikeuksissa. Jos tuomion saanut kansalainen on tyytymätön tuomioon eli kansanoikeuden päätökseen, niin hän voi kahden viikon kuluessa valittaa siitä lääninoikeuteen.

Keistä valitaan tuomarit ja kansanoikeuksien jäsenet.

Tuomarina voi olla iokainen kansalainen (mies taikka nainen), joka ei ole oikeuden päätöksellä tuomittu rikolliseksi ja jolla on oikeus valita ja tulla valituksi neuvostoon. Kansanoikeuksien tuomarien työ on monimutkainen, sentähden voi tuomarina olla vain yhteiskunnallis-poliittisesti valmistunut henkilö. Hänen täytyy olla aikaisemmin työskennellyt vähintään kaksi vuotta yhteiskunnallisissa, ammatillisissa, puolue-, ym. järjestöissä, taikka kolme vuotta oikeuselimissä, ei tutkintotuomaria alemmassa toimessa.

Kansantuomarit valitsee läänin toimeenpaneva komitea yhdeksi vuodeksi. Oikeusasiain kansankomissari voi heidät valita uudestaan, taikka siirtää ennen aikaansa toiseen paikkaan. Myöskin läänin toimeenpaneva komitea

voi heidät siirtää toiseen paikkaan taikka valita uudestaan, heti ilmoitettuaan syyn oikeusasiansi kansankomisarille.

Kansanoikeuksien jäseninä voivat olla kaikki työtätekevät miehet ja naiset. Henkilöillä, jotka ovat oikeuden päätöksellä tuomittu rikollisiksi ja jotka ovat erotetut yhteiskunnallisista, esimerkiksi ammatillisista järjestöistä paheksuttavan käytöksen ja rikosten vuoksi, ei ole oikeutta olla kansanoikeuksien jäseninä. Kansanoikeuksien jäsenet valitaan työtätekevistä väestöstä: työläisnaisista ja työmiehistä, talonpojista ja talonpoikaisnaisista, puna-armeijalaisista, neuvostotyöntekijöistä, opiskelevista jne. Jokaisessa kansanoikeuspiirissä valitaan lähes 200 kansanoikeuden jäsentä. Jokainen kansanoikeuden jäsen ottaa oikeusasioihin osaa 6 päivää vuodessa.

Kansanoikeuden jäsenet valitsee kaupungeissa työväen ja neuvostotyöntekijäin yleinen kokous ja kylissä volostin toimeenpanevat komiteat ja kyläneuvostot asettavat ne määrätyn, tasajakoisuuteen perustuvan, ehdokaslistan mukaisesti.

Oikeudella on hyvin suuri merkitys työtätekevien, varsinkin naisten, raha- ja perhe-etujen puolustamisessa. Sentähden on hyvin tärkeätä, että naiset joutuvat kansanoikeuden jäseniksi. Kuka paremmin pystyy ratkaisemaan maaseudun kipeitä kysymyksiä: taloutta-, perhettä, avioliittoa ym. koskevia kysymyksiä kuin talonpoikaisnainen? Sentähden on niin välttämätöntä talonpoikaisnaisten osanotto oikeudenkäyttöön kansanoikeuden jäseninä, yleisinä syyttäjinä, puolustajina ja tuomareina. Neuvostovalta vaatii kansantuomareilta ja oikeuden jäseniltä suurta huomaavaisuutta ja itsetoimintaa talonpoikain asioissa. Erityisesti tämä on välttämätöntä siellä, missä on kysymyksessä köyhimmän väestön edut, jotka eivät osaa puolustaa itseään, missä on kysymyksessä talonpoikaisnaisen edut äitinä, emäntänä. Ilman tätä apua he ovat avuttomia ja turvattomia nykyisissä talonpoikaisoloissa. Jokaisen talonpoikaisnaisen täytyy käsittää, että hänen etunsa on hänen omissa käsissään, ja

että hänen täytyy toimitellaasti ottaa osaa oikeuselinten työhön ja pyrkiä siihen, että kansanoikeuden jäseniksi ehdottomasti joutuisi tietoisimpia talonpoikaisnais-delegaatteja.

Maakomiteat.

Oikeus ja maakomiteat ovat tärkeimpiä elimiä maa-seudulla. Ne lujittavat yhteyttä neuvostovallan ja työtätekevien joukkojen välillä. Siitä kuinka ne työskentelevät ja kuinka oikein ne ratkaisevat talonpoikaiselämän jokapäiväisiä kysymyksiä, riippuu usein talonpoikain mieliala ja heidän suhteensa neuvostovaltaan.

Talonpoikaisnainen on hyvin kiintynyt maakomiteain työhön, mutta viime aikaan asti tuskin ollenkaan on työskennellyt niissä. Sentähden NTKK kehoitti paikallista hallintoa ehdottomasti enemmän vetämään talonpoikaisnaisia näihin komiteoihin.

Jokaisessa volostissa on volostin maakomitea, johon kuuluu puheenjohtaja — volostin toimeenpanevan komitean jäsen ja kaksi jäsentä, jotka on valittu volostin neuvostojen edustajakokouksessa. Keskushallituksen kaikista ohjeista huolimatta tavataan maakomiteain työssä usein talonpoikaisnaisten oikeuksien loukkaamista. Esimerkiksi Siperiassa oli tapauksia, jolloin toimittiin vanhaan tapaan: naiset jätettiin ilman maata, annettiin vain miehille. Oli tapauksia, jolloin talonpoikaistalon omaisuuden jakamisessa naiset jätettiin pois syöjien luvusta. Tällaisia epäjärjestyksiä ei satu, jos talonpoikaisnainen menee maakomiteoihin ja ottaa siellä toimitellaasti osaa asiain ratkaisemiseen. Maakomiteain talonpoikaisnaisjäsenten ja harjoittelijatar-delegaattien on kaikin tavoin taisteltava väärinkäytöksiä vastaan maakomiteoissa ja väestön keskuudessa. Kykenevimmät, hyvin työskentelevät talonpoikaisnaiset on lähetettävä lainopillisille kursseille, jotka valmistavat heistä vastuunalaisia oikeustyöntekijöitä, yleisiä syyttäjiä, puolustajia ja tuomareita,

Muutamissa lääneissä toimii kursseja naisten valmistamiseksi kansanoikeuden jäseniksi, syyttäjiksi, puolustajiksi ja tuomareiksi.

Saratovin läänissä opiskelee kolmekuukautisilla kursseilla neuvostolainsäädäntöä tutkimassa 33 naista, niistä 11 talonpoikaisnaista. Tämä on oikein, sillä ilman valmistusta ei talonpoikaisnainen voi olla kansantuomarina, prokuraattorina jne. Tämän käsittävät talonpoikaisnaisetkin. Valmistautumalla olemaan tuomarina, oikeuden jäsenenä, olemalla osanottajana oikeuksissa, maakomiteoissa, lähenee talonpoikaisnainen lopullisen vapautumisansa päivää.

Onko talonpoikaisnaisella oikeus maa-osuuteen, omaisuuteen, ja voiko hän olla talon omistajana.

Neuvostolain mukaan on talonpoikaisnaisella aivan samanlaiset oikeudet kuin talonpojallakin ja on hänellä oikeus käyttää hyväkseen maata samoilla perusteilla kuin miehetkin.

Tsaarin aikana ei talonpoikaisnaisella ollut oikeutta maa-osuuteen. Sentähden hän ehdottomasti oli riippuvainen miehestä ja hänen perheestään ja oli sorrettuna kotona, yhteiskunnassa ja valtiossa. Neuvostovalta lakautti ainiaaksi maan yksityisomistuksen, joka asetti talonpoikaisnaisen alistettuun asemaan ja orjuutti häntä. Kaikki maa, metsä ja vesi ovat nyt työläis-talonpoikaisvaltion omaisuutta, Neuvostoliiton kaikkien työtätekevien omaisuutta. Maankäyttöön ovat yhtälailla oikeutettuja sekä mies että nainen, jotka haluavat viljellä sitä. Talonpoikaisnainen on Neuvosto-Venäjällä tasa-arvoinen talon jäsen. Sato, karja ja kaikki muu talon omaisuus katsotaan yhteiseksi, joka kuuluu kaikille talon jäsenille sukupuolesta riippumatta. Paitsi tätä tasa-arvoisuutta taloudellisessa suhteessa, teki vallankumous talonpoikaisnaisen täysin tasa-arvoiseksi yhteiskunnallisessakin elämässä. Talonpoikaisnainen ottaa osaa kokouksiin, edusta-

jakokouksiin ja kaikkiin neuvosto- ja yhteiskunnallisiin järjestöihin samaten kuin hänen miehensä, isänsä taikka veljensä.

Talonpoikaisnaiset voivat hoitaa talouttaan itsenäisesti ilman minkäänlaista holhousa miesten puolelta. Talonpoikaistaloon voi kuulua kokonainen perhe taikka yksi henkilö — mies tai nainen — eroituksesta. Taloon voi kuulua ei ainoastaan sukulaiset vaan yleensä henkilöitä, jotka ovat suostuneet yhteisvoimin hoitamaan taloutta. Talonpoikaisnaisilla on oikeus olla arttelin, yhtiön ja kommuunin jäsenenä samoilla oikeuksilla kuin miehetkin. Talonpoikaisnainen voi vaatia omaisuuden jakoa ja luovutusta taloudestaan, missä on asunut ja tehnyt työtä ja mihin ei jostakin syystä voi eikä tahdo jäädä. Yhteistä taloutta jaettaessa määrätään yhtä suuri osa jokaiselle talon jäsenelle. Mutta koska liiallinen omaisuuden paloitteleminen vaikuttaa vahingollisesti talouteen, niin laki tekee muutamia rajoituksia.

Jakoa eivät voi vaatia henkilöt, jotka eivät ole täytäneet 18 vuotta, eivätkä myöskään ne, jotka eivät ole työskennelleet tai auttaneet sivuansioista saaduilla rahoilla kahden kylvö - kauden kuluessa. Mutta jos joku perheestä on mobilisoitu puna - armeijaan, taikka valittu palvelukseen neuvostolaitoksiin, on oppilaitoksessa, taikka ilman omaa syytään — sanokaamme sairauden vuoksi — ei voi tehdä työtä, heillä on samanlaiset oikeudet kuin kaikilla muillakin talossa ja voivat vaatia omaisuuden jakoa ja luovutusta.

Minkälaisia oikeuksia neuvostovalta antoi talonpoikaisnaisille perheessä ja avioliitossa.

Naisen vanhasta eriarvoisuudesta miehen kanssa ei nyt neuvostolakien aikana ole jäänyt jälkeäkään. Ei ole ainoatakaan maata maailmassa, missä nainen olisi näin tasa - arvoinen ja vapautettu kuin meillä Neuvosto - Venäjällä. Neuvosto - Venäjän lait eivät sorra ja alenna

naista, vaan kaikin tavoin puolustavat hänen etujaan emäntänä, naisena ja varsinkin äitinä. Neuvostolait ovat lopullisesti hävittäneet avioliiton pyhän salaisuuden, jota kirkko toteutti ja joka orjuutti naisen. Ketään ei kielletä vihityttämästä itseään kirkossa, mutta tällä vihkimisellä ilman kirjoihin merkitsemistä (allekirjoitusta) siviili-rekisteröimis-osastossa (ЗАГС:ssa) joka sijaitsee jokaisessa volostin toimeenpaneavassa komiteassa, ole laillista merkitystä. Jos henkilö vihityttää itsensä ainoastaan kirkossa, eikä merkitytä itseään siviili-rekisteröimis-osastossa, hänellä on oikeus rekisteröidä toisen kanssa, joka katsotaankin hänen lailliseksi vaimokseen.

Meidän lakimme taistelevat kaikkia ennakkoluuloja vastaan, jotka alentavat naista, häpäisevät häntä, saatavat itsemurhaan ja lapsenmurhaan. Valtio ottaa suojelukseensa rekisteröimättömästä avioliitosta syntyneen lapsen. Täten se puolustaa myöskin naista lapsen äitiä, tekee hänet riippumattomaksi miehestä ja hänen suostumuksesta merkitä hänet vaimokseen.

Jokaisella naisella, jos hän on työkyvytön ja tarvitsee apua niin itselleen kuin lapselleenkin, on oikeus saada tätä apua mieheltään.

Maaseudulla ovat vanhat katsantokannat vielä voimakkaita. Jos nainen on mennyt yhteen miehen kanssa ilman vihkimistä, eikä ole rekisteröinyt, niin perhe ajaa hänet pois, ympäristöläiset ylenkatsovat, halventavat ja häpäisevät. Tällaisessa tapauksessa on tietoisien talonpoikais-naisdelegaatin, kansanoikeuden jäsenen, lähdetävä auttamaan tätä naista, on kaikinpuolin tuettava häntä. Hänen täytyy väestölle selittää, että nainen, joka on mennyt yhteen rakastamansa miehen kanssa ilman rekisteröintiä taikka vihkimistä, ei ole tehnyt mitään häpeällistä tai rikollista. Avioliiton rekisteröiminen ainoastaan helpoittaa isyyden todistamista, ja sentähden rekisteröiminen on naiselle paljon mukavampi. Hänen ei tarvitse huolehtia ja todistaa kuka on hänen lastensa isä, hänen on helpompi hakea mieheltä niille elatusta. Mies ja vaimo, jotka eivät ole rekisteröidyt voivat minä

aikana tahansa rekisteröidä ja lasketaan mieheksi ja vaimoksi siitä asti kun he menivät yhteen ja joutuivat lähempiin suhteisiin toistensa kanssa.

Avioliitto Neuvosto-Venäjällä on miehen ja naisen vapaaehtoinen sopimus yhteiselämää varten. Avioliiton solmimiseen vaaditaan avioliittoon menijäin molemminpuolinen suostumus, ilman sitä ei avioliittoa voida rekisteröidä. Avioliittoon pääsee mies, joka ei ole nuorempi 18 vuotta ja nainen — 18 vuotta. Sulhanen ja morsian eivät saa olla läheisiä sukulaisia; nämä rajoitukset tehdään vain avioliittoon menijäin ja heidän lastensa terveyden suojelemiseksi. Aikaiset avioliitot raihnistuttavat aviopuolisoja, varsinkin naisen: tekevät hänet sairaaksi, ennen aikaansa vanhenneeksi. Aikaisista avioliitoista syntyneet lapset ovat heikkoja, likeisistä sukulaisista — sairaita ja kivulloisia.

Minkätähden neuvostovalta antaa avioerovapauden?

Neuvostovalta sallii avioerovapauden suojellakseen naisen terveyttä ja etuja. Sillä kun mies ja nainen eivät halua asua yhdessä, niin tavallisesti nainen heikompana kärsii.

Tsaarin aikana voivat vain rikkaat saada avioeron. He lahjoivat oikeuden, todistajat, virkamiehet ja papit, mitä tietysti talonpoikaisnaiset eivät voineet tehdä. Avioero myönnettiin vain harvoissa tapauksissa pääasiassa petoksen sattuessa miehen tai naisen puolelta. Petoksen todistaminen oli hyvin vaikeata ja kallista, mutta rikkaat ihmiset kuitenkin onnistuivat sen järjestämään.

Neuvostolakien mukaan, jos molemmat aviopuoliset yksimielisesti eroavat, niin siitä tulee ainoastaan ilmoittaa siviili-rekisteröimisosastoon, ilman minkäänlaisia esteitä avioliitto puretaan. Mutta avioliitto voidaan purkaa vain yhden aviopuolisonkin toivomuksesta kansanoikeuden kautta, myöskin ilman minkäänlaista viivytystä.

Avioliiton purkamisvapaus vie siihen, etteivät miehet eivätkä naiset pelkää mennä avioliittoon, sillä se ei heitä sido, kuten aikaisemmin koko elämän ajaksi. Tämän vuoksi on solmittujen avioliittojen lukumäärä huomattavasti lisääntynyt.

Tietysti tapahtuu usein, että vanhemmat naittavat pojan myötäjäisten tähden useita kertoja, mutta vaimon ajavat pois tyhjänä. Tässä täytyy delegaatin ja kansanoikeuden jäsenen ryhtyä asiaan. Hänen täytyy selittää, että ei saa ajaa miniää pois ilman mitään, ei saa riistää hänen omaisuuttaan. Hänen täytyy neuvoa vaimoa haastamaan oikeuteen miehen ja hänen vanhempansa. Delegaatin tulee kaikin tavoin auttaa talonpoikaisnaista, ettei häntä jätettäisi osattomaksi, eikä loukattaisi.

Kuinka neuvostovalta puolustaa lasten etuja.

Neuvostovalta ja Kommunistinen puolue ovat koko valtion kustannuksella taapahtuvan lasten yhteiskunnallisen kasvatuksen puolella. Mutta valtiomme on tähän asti vielä ollut köyhä, se ei voi kasvattaa kaikkia lapsia omalla kustannuksellaan ja valistaa heitä hyödylliseen yhteiskunnalliseen työhön. Delegaatin tehtävänä tietoisena eturivien naisena on kehoittaa väestöä järjestämään lastenseimiä, lastentarhoja jne. Delegaatin on kaikessa tässä työssä oltava esimerkkinä.

Mutta koska valtiomme ei vielä nykyään voi kasvat-
taa kaikkia lapsia, asettaa lakimme lasten elatuksen ja kasvatuksen vanhempain tehtäväksi.

Vanhempien on kasvatettava lapsensa täysi-ikäisiksi, opetettava, valmistettava heistä työhön pystyviä ihmisiä, uuden elämän rakentajia. Lasten jättäminen ilman vanhempain apua katsotaan lain mukaan rikokseksi ja rangaistavaan oikeudessa.

Neuvosto-Venäjällä huolehtii valtio lapsista. Jos vanhemmat eivät totuta lapsia työhön, eivät opeta heitä, vaan lyövät ja runtelevat, niin sellaisilta vanhemmilta

voidaan oikeuden päätöksellä ottaa pois vanhemman oikeudet. Tällaisilta vanhemmilta lapsi otetaan pois ja annetaan valtion tai muiden henkilöiden kasvatettavaksi.

Vanhemman oikeuden riistäminen ei lainkaan vapauta vanhempia lasten elatuskustannuksista. Tällaisten vanhempain täytyy yhtäkaikki maksaa lasten ylläpito heidän täysi-ikäisiksi tuloonsa asti.

Lapsen täytyy olla aineellisesti turvattu ja saada kasvatus sekä silloin, kun aviopuolisot asuvat yhdessä että silloinkin, kun he asuvat erillään. Avioliiton purkaminen neuvostolakien mukaan ei saa pahasti kohdistua lapseen. Kun aviopuolisojen erotessa he eivät ole yksimielisiä siitä kenelle lapset jäävät, niin asian ratkaisee oikeus lasten etua silmällä pitäen. Kumpi vanhemmista voi paremmin kasvattaa lapsia, hänelle oikeus luovuttaa lapsen. Lapset voidaan jättää toiselle vanhemmista, mutta toisen täytyy ottaa osaa ylläpitokustannuksiin heidän täysi-ikäiseksi tuloonsa asti. Jos toinen vanhemmista voi elättää lapsen, mutta ei halua, kieltäytyy, niin se lakiemme mukaan rangaistaan vankeudella taikka sakolla 500 ruplaan asti.

Maaseudulla on erikoisen vaikeata saada lapselle eläkettä. Mies, haluamatta elää vaimonsa kanssa, pyrkii siihen, että vaimo lähtisi kotoa ja arvelee täten vapautuvansa. Tässä tapauksessa on talonpoikaisnaisen käännyttävä oikeuteen ja oikeus tuomitsee lapsille eläkkeen. Delegaatin velvollisuutena on häntä tässä auttaa.

Viime aikana on huomattavissa tällainenkin ilmiö: mies ottaa itselleen vaimon peltotöiden ajaksi, kiireimäksi työajaksi ja senjälkeen eroaa hänestä, se on, asiallisesti ei ota itselleen vaimoa vaan halvan päivätyöläisen.

Jottei tarvitsisi maksaa lapsista ja voisi lykätä näiden ylläpidon ja kasvatuksen yksin äidille, sopii isä varsin usein veljiensä ja isänsä kanssa, että nämä oikeudessa todistaisivat, että he ovat eronneet, ettei isällä ole mitään ja ettei hän voi lapsille mitään antaa.

Delegaatin ja kansanoikeuden jäsenen tulee taistella kaikkia näitä lainkiertämiskeinoja vastaan. Tuntien kysymyksessä olevan talon talouden, tuntien voiko tai eikö voi isä ja hänen perheensä turvata lasta, hänen täytyy puolustaa loukattujen etuja oikeuden edessä. Jos isä ei voi turvata lapsia, niin täytyy se tehdä toisten perheen jäsenten. Lapsen ei pidä kärsiä vanhempien tähden, hänen täytyy joka tapauksessa olla turvattuna.

Neuvostovalta kaikin tavoin helpottaa varojen (aliment) hakua lapsen eläkkeeksi. Kanteet, jotka koskevat eläkkeen hakua vanhemmilta, vapautetaan oikeusverosta ja muista maksuista. Ilmoitukset jätetään kantajan asuintopaikalla kirjeellisessä taikka suullisessa muodossa. Nainen saa maksuttomia neuvoja konsultatsiossa ja jos on tarpeen, niin puolustajankin oikeuteen.

Tuomittu lapseneläke haetaan ulos ensimmäisenä, ennen kaikkia muita veroja, maksuja ja velvollisuuksia.

Onko kaikilla lapsilla Neuvosto-Venäjällä samantlaiset oikeudet?

Neuvostolain mukaan on kaikilla lapsilla, jotka ovat syntyneet joko rekisteröidystä taikka rekisteröimättömästä avioliitosta samantlaiset oikeudet. Heidän oikeutensa eivät vähene siitä, että isä ja äiti eivät olleet rekisteröidyssä avioliitossa taikka siitä, että äiti oli naimisissa toisen kanssa ja lapsi syntyi toisesta.

Tsaarin aikana nimitettiin niitä lapsia, jotka olivat syntyneet kirkollisesta avioliitosta, laillisiksi ja eikirkollisesta katsottiin laittomiksi ja olivat asiallisesti monessa suhteessa ilman oikeuksia; heillä ei ollut edes oikeutta isänsä sukunimeen.

Aivan syyttömät „laittomasti syntyneet“ lapset olivat vanhaan tsaarin aikaan määrättyt jo heti syntymästään nöyryytyksen, sorron ja ylenkatseen alaisiksi perheessä ja yhteiskunnassa.

Hyvin usein äiti, joka synnytti lapsen avioliiton ulkopulella, peittääkseen „häpeänsä“ jäljet, ja ettei antaisi itseään ja lastaan alttiiksi täydelliseen alennukseen ja nälkäkuolemaan, oli pakotettu joko tekemään itsemurhan, taikka tuhoomaan „laittoman“ lapsensa.

Neuvosto-lainsäädäntö taistelee kaikkia semmoisia ennakkoluuloja vastaan, jotka alentavat ja häpäisevät naista ja työntävät hänet itsemurhaan ja lapsenmurhaan. Neuvosto-Venäjällä ei ole laittomasti syntyneitä lapsia: kaikki lapset on samanlaiset oikeudet ja heidän toimeentulonsa on turvattava ja heidät valmistettava maan yhteiskunnallista rakennustyötä varten.

Entisaikaan kirjoitettiin lapsi syntymäluetteloihin osoittamatta kuka hänen isänsä on. Kirjoitettiin: „laittomasti syntynyt“. Nyt taas äiti rekisteröidessään syntyneen lapsen osoittaa kenestä hän on syntynyt. Jos todellinen isä kieltäytyy tunnustamasta lasta omakseen, menee asia oikeuteen ja oikeus ottaa selville hänen isyytensä.

Jos delegaatin — tietoisien talonpoikaisnaisen — tulee hyvin suhtautua kaikkiin lapsiin, vetää heidät pioneeri-liikkeeseen, opiskeluun ja niin edespäin, niin lapsiin, joilla ei ole vanhempia, lapsiin, joita väestö väärin katsoo „laittomasti syntyneiksi“ ja loukkaa heitä, on delegaatin suhtauduttava vielä paremmin ja huomaavaisemmin. Hänen on autettava heitä tulemaan tietoisiksi kansalaisiksi, on todistettava ympäristöläisille, että kaikki lapset ovat yhtäläisiä, että kaikilla lapsilla Neuvosto-Venäjällä on yhtäläiset oikeudet.

Neuvostovalta puolustaa kaikkia vähäväkisiä.

Neuvostovalta puolustaa kaikkien heikkojen ja apua tarvitsevien etuja. Lakiemme mukaan on tarvitsevalla työkyvyttömällä lä puolisoilla oikeus saada elatusta työkykyiseltä puolisoilta, jos, oikeuden tunnustuksen mukaan, tämä on semmoisessa asemassa, että voi auttaa. Työkyvytön, tarvitseva nainen voi saada apua mieheltä

avioeron jälkeenkin niin kauvan, kun tämä on semmoisessa asemassa, että voi auttaa.

Työkyvyttömiä ja tarvitsevia voivat olla ei ainoastaan mies ja nainen, mutta invaliidit, sairaat, lapset 18 ikävuoteen asti, mies-vanhukset 55 ikävuodesta ja naiset 50 ikävuodesta. Lapsia täytyy vanhempien aineellisesti avustaa, vanhempia—lasten ja muiden läheisten sukulaisten. Neuvostovalta puolustaa kaikkien heikkojen etuja yleensä: lasten, naisten, invaliidien, vanhuksien jne. Se, mahdollisuuden mukaan, itsekin avustaa heitä ja vetää avustamaan läheiset sukulaiset.

Neuvostovalta on luonut olot, joissa talonpoikaisnainen, joka on suoristautunut täyteen pituuteensa, vapaana Neuvosto-tasavallan kansalaisena todella voi käyttää oikeuksiaan ja voi suojella omia etujaan ja lastensa etuja. Neuvostovalta tekee kaikki mitä voi talonpoikaisnaisen hyväksi. Jokaisen talonpoikaisnaisen, varsinkin eturivin naisen, delegaatin, neuvoston jäsenen, kansanoikeuden jäsenen, yhteiskunnallisen toimitsijan—asiana on muistaa, että talonpoikaisnaisten vapautus on pääasiassa heidän itsensä asia.

1911

University of California, Berkeley
Library

Hinta 8 kop.

С II 12

Финское Кооперативное Издательство „КИРЬЯ“
ЛЕНИНГРАД 1927